

DECIZIE

05 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul

Judecătorii

Valeriu Doagă

Vera Macinskaia

Sveatoslav Moldovan

Ion Vîlcov

Ala Cobăneanu

examinând recursul declarat de Centrul Național Anticorupție, Direcția Generală Teritorială Nord

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Individuale „Starciuc Victor” împotriva Centrului pentru combaterea crimelor economice și corupției al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 31 octombrie 2013 prin care a fost admis apelul declarat de Întreprinderea Individuală „Starciuc Victor”, casată hotărârea Judecătoriei Bălți din 03 iunie 2013 și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă

constată:

La 11 mai 2011, ÎI „Starciuc Victor” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Centrului pentru combaterea crimelor economice și corupției al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că prin ordonanța directorului Centrului pentru combaterea crimelor economice și corupției DGT Bălți a fost dispusă încasarea în bugetul de stat a sumei de 36514 lei ca venit obținut din activitatea fără licență și amendă în aceeași mărime pentru admiterea acestui fapt, încasarea amenzii în mărime de 10 % sau 6135,36 lei din suma nefolosită la 31 decembrie 2009, micșorarea pierderilor pe anul fiscal 2007 cu 1188 lei, iar pentru suma nedeclarată anii 2007 - 5584,95 lei, 2008- 12446,40 lei, 2009 - 8420,40 lei a încasa amendă în mărime de 15 % de la fiecare sumă nedeclarată conform art.260 alin. (5) Cod fiscal, conform art. 254 alin.(1) Cod fiscal a încasa amendă în mărime de 5000 lei pentru activitate fără aparatul de casă și control.

Indică că la 01 aprilie 2011 a înaintat o cerere prealabilă, iar prin răspunsul din 28 aprilie 2011 cererea a fost respinsă.

Menționează că în pct. 1 din ordonanță a fost indicat că în perioada de referință agentul economic a prestat servicii de reparație a sistemelor de încălzire, apă și canalizare la OSC Bălți, dispunând de licența nr.012100 din 24 aprilie 2004 valabilă până la 22 aprilie 2009 pentru genul de activitate „Construcții ingineresti și rețele

tehnico-editare, reconstrucții” pentru lucrări de terasiere, protecție a construcțiilor și utilajelor, izolații anticorozitive, instalații și rețele interioare și de gaze cu presiune joasă, cu presiune medie, iar licența nr.033662 din 10 februarie 2010 cu termen de valabilitate până la 10 februarie 2015 pentru genul de activitate lucrări de terasiere, executarea construcțiilor, zidărie, alimentare cu apă și canalizare, construcții de lemn, amenajare a teritoriului, lucrări de protecție a construcțiilor și utilajelor, izolații anticorupționale, tencuieli, pardoseli, tâmplărie, instalații și rețele interioare și exterioare, de apă și canalizare, cu gaze de presiune joasă și medie, montarea utilajelor tehnologice, contoarelor de gaze.

La fel, a fost indicat că agentul economic a executat lucrări fără licență contrar art. 8 pct. 17 din Legea privind licențierea unor genuri de activitate, art.10 alin. (2) și (4) din Legea cu privire la întreprinderi și antreprenoriat, conform căreia agentul economic răspunde în mărimea profitului realizat în tipul încălcării, aplicând amendă în aceeași mărime - 36514 lei. Astfel, în baza contractului nr. 1 din 01 august 2008, din 21 septembrie 2009, din 15 septembrie 2010, încheiat cu OSC Bălți și nr.7 din 23 octombrie 2006 încheiat cu ÎS „Registru”, au fost executate lucrări de reparație a sistemului de încălzire fără licență în sumă de 2855 lei.

Consideră că este nefondată aprecierea dată art. 8 pct.17, susținând că pentru lucrările executate de agentul economic conform contractelor indicate, licența a fost prezentă, iar pentru alte lucrări indicate nu era necesară licență.

Relatează că conform contractului de predare-primire a lucrărilor nr. 01 din 15 octombrie 2009 au fost executate în termen de 1 lună testarea sistemelor de încălzire, spălarea teplopunctelor, țevelor în sumă de 8660 lei. În perioada dată termenul de acțiune a licenței antreprenorului a expirat, iar licența nouă încă nu a fost eliberată.

Consideră că dacă chiar ar fi necesar pentru asemenea tip de lucrări licență, amenda fiscală ar constitui numai această sumă a venitului, dar nu și alte venituri din alte perioade.

Menționează că prin actul de predare-primire a lucrărilor executate din 06 noiembrie 2006, 23 octombrie 2006, 15 august 2007, 12 noiembrie 2007 licența a fost prezentă.

Referitor la pct. 2 din ordonanță, indică că prin actul de revizie și control se stabilește că pe anul 2009 întreprinderea a avut soldul mijloacelor bănești aflați în subordonarea administratorului în sumă de 61353,59 lei, pe care nu le-a utilizat, adică a încălcat art.10 alin. (5) din Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr.845 din 03 ianuarie 1992, prin ordonanță fiind dispusă încasarea a 10 % din suma indicată.

Consideră că este nefondată și neprobată concluzia pârâtului.

Relatează că în perioada anului 2009 administratorului întreprinderii, Victor Starciuc, i-au fost eliberate sume bănești, care au fost cheltuite conform destinației indicate dispozițiilor de eliberare (cheltuieli gospodărești, deplasări, spre decontare), la finele anului 2009 indica suma de 61353,59 lei, în ianuarie 2011 administratorul a mai suportat cheltuieli cum ar fi arenda automobilului și garajului în sumă de 43250 lei, procurarea materialelor de construcție prin acte de achiziție, cartele de telefonie, în sumă de 8247,65, iar în total suma de 51497,65 lei.

Afirmă că la sfârșitul perioadei depunerii raportului contabil de cheltuieli – 31 ianuarie 2010 în numerar la administrator au rămas 9855,94 lei, care conform Legii urmau a fi restituiți în casă timp de 5 zile de la data depunerii raportului.

Indică că nu a îndeplinit faptul dat, însă conform prevederilor art.10 pct. 5 alin. (5) al Legii cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, pârâtul urma să încaseze 10 % din suma dată, adică 986 lei, sumă cu care este de acord să o achite în mod benevol.

Remarcă că în pct. 4 al ordonanței s-a constatat că pentru perioada anului 2007 s-a diminuat venitul impozabil cu 37233 lei, din care urmează a fi achitată sancțiunea fiscală de 15 % ce constituie 5584,95 lei. Respectiv pe anul 2008 - 82976 lei, sancțiunea fiind de 12446,40 lei, pe anul 2009 - 56136 lei, sancțiunea constituind 8420,40 lei.

Sușține că și aceste concluzii sunt contrare art. 260 alin. (5) Cod fiscal, iar organul emitent nu a demonstrat că există careva acte ce ar demonstra că venitul real a fost mai mare.

Consideră că aplicarea sancțiunilor fiscale pentru pretinsele diminuări sau venituri nedeclarate este ilegală.

Cu privire la pct. 5 din ordonanță menționează că organul emitent a aplicat sancțiunea de 5000 lei pentru activitatea firmei fără aparate de casă, atunci când nu s-au eliberat bonuri fiscale la 12 consumatori pentru construcția de gaz în anul 2010.

Menționează că recunoaște această încălcare și este de acord să achite benevol suma amenzii fiscale în termen de 3 zile (50%) din momentul intrării în vigoare a ordonanței CCCEC Bălți din 09 martie 2011.

Solicită anularea parțială a ordonanței Centrului pentru combaterea crimelor economice și corupției DGT Bălți nr. 12/2 din 09 martie 2011 emisă în privința ÎI „Starciuc Victor”, și anume pct.1-4, iar în privința pct.5 a lăsa fără modificări.

Prin hotărârea Curții de Apel Bălți din 24 februarie 2012 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 06 iunie 2012 a fost admis recursul declarat de ÎI „Starciuc Victor, casată integral hotărârea primei instanțe, cu restituirea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

Prin încheierea Curții de Apel Bălți din 10 decembrie 2012 acțiunea a fost transmisă după competență la Judecătoria mun. Bălți.

În cadrul examinării cauzei, la 20 februarie 2013 reclamantul și-a concretizat pretențiile, solicitând anularea pct. 1 din ordonanța Centrului pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției DGT Bălți nr. 12/2 din 09 martie 2011 emisă în privința ÎI „Starciuc Victor” (f. d. 206, 219 verso).

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți din 03 iunie 2013 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 31 octombrie 2013 a fost admis apelul declarat de ÎI „Starciuc Victor”, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă și anulat pct. 1 din hotărârea nr. 12/12 din 09 martie 2011 a CCCEC DGT Bălți, ca fiind ilegal.

La 11 decembrie 2013, Centrul Național Anticorupție, Direcția Generală Teritorială Nord a depus cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei contestate cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând că se întemeiază pe aplicarea greșită și eronată a normelor de drept material și procedural, pe concluzii ce decurg din aprecierea greșită a dovezilor administrate.

Menționează că la 14 februarie 2011, conform prevederilor art. 7 alin.(1), lit. e) al Legii nr. 1104 din 06 iunie 2002 cu privire la Centrul pentru Combaterea Crimelor

Economice și Corupției, în baza autorizațiilor nr. 5 din 13 ianuarie 2011 și nr. 5p din 09 februarie 2011, la ÎI „Starciuc Victor” s-a efectuat revizia economico-financiară tematică pe perioada 01 ianuarie 2005 – 31 decembrie 2010, în rezultatul căreia a fost întocmit actul de control nr. 12/12.

Relatează că în cadrul reviziei economice financiare tematice s-a stabilit că în perioada anilor 2006-2010, de către Serviciul Stare Civilă Bălți în calitate de beneficiar și ÎI „Starciuc Victor” în calitate de antreprenor, au fost încheiate contracte de prestare a serviciilor privind repararea sistemului de încălzire din incinta beneficiarului în sumă totală de 46198,26 lei, fiind achitat 46310,23 lei.

Indică că în rezultatul controlului a fost recalculat costul lucrărilor în cauză conform proceselor-verbale de îndeplinire a lucrărilor, care a fost determinat în valoare de 14943,29 lei, respectiv costul lucrărilor fiind majorat neîntemeiat cu 31366,94 lei (46310,23 achitat-14943,29) deoarece în costul lucrărilor au fost incluse costul materialelor de construcție și utilaj inexistent, fără documente justificative, care nu sunt reflectate în evidența contabilă și respectiv de la baza cheltuielilor directe micșorate a fost recalculat costul lucrărilor la pozițiile cheltuielilor indirecte conform legislației recalculat costul lucrărilor la pozițiile cheltuielilor indirecte conform legislație în vigoare. La fel a fost recalculat și micșorat costul lucrărilor executate cu valoarea TVA inclus în cost nefiind înregistrat ca plătitor de TVA.

Consideră eronată opinia instanței de judecată ce ține de aplicarea art. 8 pct. 17 al Legii privind licențierea unor genuri de activitate, deoarece de către Direcția Teritorială Nord a Centrului Național Anticorupție în hotărârea nr. 12/2 din 09 martie 2011 a fost aplicat art. 8 alin. (1) pct. 17) din Legea privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător nr. 451 din 30 iulie 2001 (în redacția de până la modificările operate prin Legea nr. 176 din 15 iunie 2010).

Afirmă că lucrările de reparație au fost efectuate de către ÎI „Starciuc Victor” în perioada anilor 2006-2010, respectiv nu pot fi aplicabile prevederile legii ce au intrat în vigoare după 2010.

Cu referire la pct. 5.2 al Ordinului Agenției Construcții și Dezvoltare a Teritoriului nr. 1 din 15 iunie 2006, care conține Nomenclatorul Lucrărilor de construcții de clădiri și/sau construcții ingineresti, instalații și rețele tehnico-edilitare, reconstrucțiile, consolidările, restaurările, care se practică în bază de licență a indicat că pentru lucrările enumerate este prevăzută necesitatea obținerii unei licențe.

Relatează că conform răspunsului primit de la Camera de licențiere nr. 01/1362 din 20 septembrie 2011 la demersul Centrului nr. 12/2593 din 01 septembrie 2011, ÎI „Starciuc Victor” în perioada anilor 2006-2010 nu dispunea de licență pentru prestarea serviciilor menționate la punctul 5.2 instalații și rețele termice.

Indică că Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr. 845 din 03 ianuarie 1992, prevede că întreprinderea are dreptul să practice orice genuri de activitate numai după ce a obținut licența pentru genul respectiv de activitate, în caz contrar, întreprinderea răspunde în mărimea profitului realizat în timpul cât a durat această încălcare, fiind aplicată amendă în aceeași mărime.

Totodată afirmă că contrar prevederilor art. 10 pct. 5 din aceeași Lege în perioada anului 2009 administratorul ÎI „Starciuc Victor” și-a eliberat mijloace bănești în sumă de 83460 lei, având în sold sub răspundere la 01 ianuarie 2009 mijloace bănești în sumă de 9901,7 lei și, prin urmare, utilizând în perioada anului 2009 mijloace bănești în sumă de 32007,68 lei, soldul mijloacelor bănești neutilizat la

21 decembrie 2009 constituie 61353,59 lei, care a fost utilizat începând cu 25 februarie 2010.

Remarcă că administratorul ÎI „Starciuc Victor”, contrar prevederilor art. 24 Cod fiscal, nu a ajustat cheltuielile în scopuri fiscale, fapt ce a adus la diminuarea venitului impozabil în perioada fiscală a anilor 2007, 2008 și 2009.

De aici reiese că contribuabilul a prezentat dările de seamă fiscale care conțin date neveridice, fapt prin care a diminuat venitul impozabil nominalizat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum rezultă din materialele cauzei, copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 13 noiembrie 2013, fapt confirmat prin copia scrisorii de însoțire nr. 30358 (f. d. 271), fiind recepționată de recurent la 14 noiembrie 2013, după cum rezultă din avizul de recepție (f. d. 272).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen, la 11 decembrie 2013.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Înaintând acțiunea în judecată împotriva Centrului pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției, ÎI „Starciuc Victor”, în urma concretizării pretențiilor, a solicitat anularea pct. 1 din ordonanța Centrului pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției DGT Bălți nr. 12/2 din 09 martie 2011 emisă în privința întreprinderii.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză prima instanță a ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii.

Judecând apelul declarat de către ÎI „Starciuc Victor”, instanța de apel a găsit acesta întemeiat, casând hotărârea primei instanțe și emițând o nouă hotărâre, prin care a admis acțiunea și a anulat pct. 1 din hotărârea nr. 12/12 din 09 martie 2011 a Centrului pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției DGT Bălți.

În susținerea soluției date, instanța de apel a reținut că nici organul emitent și nici prima instanță nu s-a expus asupra legăturii cauzale între presupusa încălcare admisă de ÎI „Starciuc Victor” – prestarea serviciilor de reparație a rețelei termice în incinta OSC Bălți fără licență și norma de drept aplicată de CCCEC DGT Bălți, și anume art. 8 pct. 17 din Legea privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, care prevede importul și/sau fabricarea, depozitarea, comercializarea angro a substanțelor și materialelor chimice, toxice, a articolelor și produselor chimice de menaj, considerând că organul emitent prin hotărârea nr. 12/12 din 09 martie 2011 a comis o eroare gravă, deoarece a constatat anumite împrejurări, dar a aplicat eronat o normă care determină cu totul alte circumstanțe.

Instanța de recurs, verificând legalitatea deciziei instanței de apel, prin prisma criticelor formulate în recurs, conchide că soluția instanței de apel este una greșită, ce rezultă din neaplicarea legii ce trebuia să fie aplicată la soluționarea prezentului

litigiu, pe când prima instanță, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor importante și cu trimitere la probele administrate, având în susținere cadrul legal aplicabil în speță, corect a ajuns la concluzia de a respinge acțiunea ÎI „Starciuc Victor”.

Întru justificarea acestei opinii instanța de recurs reține materialul probator din care rezultă că de la 13 ianuarie 2011 până la 14 februarie 2011 de către revizorul DCR a DGT Nord, în temeiul art. 7 alin. (1) lit. e) al Legii cu privire la Centrul pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției nr. 1104 din 06 iunie 2002 și în baza autorizațiilor nr. 5 din 13 ianuarie 2011 și nr. 5p din 09 februarie 2011, a fost efectuată la ÎI „Starciuc Victor” o revizie economico-financiară tematică pe perioada 01 ianuarie 2005-31 decembrie 2010.

Ca rezultat, la 14 februarie 2011 a fost întocmit actul reviziei economico-financiare tematică la ÎI „Starciuc Victor” nr. 12/12, prin care a fost constatat că în perioada anilor 2006-2010 ÎI „Starciuc Victor” a prestat Oficiului de Stare Civilă Bălți servicii de reparare a sistemului de încălzire, fără a dispune de licență în domeniul dat contrar art. 8 (17) al Legii privind licențierea unor genuri de activitate nr. 451 din 30 iulie 2001 cu modificările ulterioare și art. 10 (2, 4) al Legii cu privire la antreprenori și întreprinderi nr. 845-XII din 03 ianuarie 1992, astfel de la prestarea serviciilor executate în lipsă de licență contrar legii a obținut un profit în sumă totală de 36514 lei (f. d. 27-40).

Drept urmare, Direcția Generală Teritorială Nord a Centrului pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției, la 09 martie 2011 a emis hotărârea nr. 12/2 privind rezultatul reviziei-económico financiară tematică la ÎI „Starciuc Victor”, prin care la pct. 1 a dispus de a calcula și a achita la buget profitul obținut în timpul activității fără licență în sumă de 36514 lei și amenda pentru desfășurarea activității fără licență în sumă de 36514 lei (f. d. 41-43).

Conform art. 8 pct. 17) al Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător nr. 451 din 30 iulie 2001 cu modificările ulterioare operate prin Legea nr. 262 din 27 octombrie 2005 (în vigoare pentru perioada supusă reviziei economico-financiare), se supune reglementării prin licențiere genul de activitate ce ține de construcțiile de clădiri și/sau construcții ingineresti, instalații și rețele tehnico-edilitare, reconstrucțiile, consolidările, restaurările.

În speță, din informația oferită de către Camera de Licențiere nr. 01/1362 din 20 septembrie 2011 rezultă că ÎI „Starciuc Victor” pentru perioada 22 aprilie 2004-22 aprilie 2009 a fost titular al licenței seria A MMII nr. 012100, eliberată pentru genul de activitate construcții ingineresti și rețele tehnico-edilitare, reconstrucții pentru următoarele lucrări: 1. Terasamente și lucrări de teren, 1.1 Lucrări de terasiere; 3. Lucrări de protecție a construcțiilor și utilajelor, 3.3 Izolații anticorozive; 5. Instalații și rețele interioare, 5.3 Instalații și rețele de gaze cu presiunea joasă. 6. Instalații și rețele exterioare, 6.3 Instalații și rețele de gaze cu presiunea medie (f. d. 209-210).

În acest context, este evident că pentru perioada 22 aprilie 2004 - 22 aprilie 2009, ÎI „Starciuc Victor” nu avea autorizarea Camerei de Licențiere pentru a presta servicii de reparare a sistemului de încălzire, asemenea gen de activitate nefiind inclus în licența seria A MMII nr. 012100, respectiv nu era în drept de a practica asemenea activitate.

Or, prevederile art. 10 alin. (2) al Legii cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr. 845 din 03 ianuarie 1992 (în vigoare în perioada supusă reviziei), direct statuează că întreprinderea are dreptul să practice anumite genuri de activitate,

determinate de legislație, numai după ce a obținut licența pentru genul respectiv de activitate.

În susținerea acestei concluzii prezintă relevanță și dispozițiile pct. 5.2 al Nomenclatorului lucrărilor de construcții de clădiri și/sau construcții ingineresti, instalații și rețele tehnico-edilitare, reconstrucțiile, consolidările, restaurările, care se practică în bază de licență aprobat prin ordinul Agenției Construcții și Dezvoltare a Teritoriului „Cu privire la aprobarea nomenclatoarelor” nr. 1 din 15 iunie 2006 (anexă nr. 2), din care expres se reflectă că lucrările de construcție, reconstrucție a instalațiilor și rețelelor termice, fac parte din categoria lucrărilor ce se practică în bază de licență, fapt confirmat și prin răspunsul Inspecției de Stat în Construcții nr. 1926/I-5 din 20 septembrie 2011 (f. d. 44).

Sub aspectul celor relatate se atestă corectitudinea concluziei primei instanțe cu referire la faptul că lucrările efectuate de către ÎI „Starciuc Victor” în perioada anilor 2006-2010, reflectate în procesele-verbale pentru lucrările îndeplinite a sistemelor de încălzire, actele de predare-primire, devizele locale, cât și facturile de expediție (f. d. 58-73, 214-218), se includ în categoria lucrărilor ce țin de rețele termice, gen de activitate pentru care ÎI „Starciuc Victor” nu dispunea de licență.

Conform art. 10 pct. (4) al Legii cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr. 845 din 03 ianuarie 1992 (în vigoare la data desfășurării activității menționate), pentru desfășurarea activității fără licență sau a activităților interzise pe teritoriul Republicii Moldova, precum și a celor permise în mod exclusiv întreprinderilor de stat, întreprinderea răspunde în mărimea profitului realizat în timpul cât a durat această încălcare și i se aplică amendă în aceeași mărime.

Pentru considerentele menționate mai sus și prin prisma dispozițiilor prezentului articol, reieșind și din faptul că în speță a fost stabilit incontestabil că profitul obținut de către ÎI „Starciuc Victor” în urma activității desfășurate, în perioada anilor 2006-2010, fără a dispune de licență, este de 36514 lei, instanța de recurs constată legalitatea pct. 1 contestat din hotărârea Direcției Generale Teritoriale Nord a Centrului pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției nr. 12/2 din 09 martie 2011, prin care ÎI „Starciuc Victor” s-a impus de a achita la buget profitul obținut în timpul activității fără licență în sumă de 36514 lei și amenda în același quantum conform prevederilor legii, fapt ce atestă și legalitatea soluției primei instanțe cu privire la respingerea acțiunii.

În această ordine de idei se constată ca lipsită de suport legal concluzia instanței de apel precum că nici organul emitent și nici prima instanță nu s-au pronunțat asupra legăturii cauzale între presupusa încălcare admisă de către ÎI „Starciuc Victor” (prestarea servicii de reparație a rețelei termice în incinta OSC Bălți fără licență) și norma de drept aplicată art. 8 pct. 17) al Legii cu privire la licențiere nr. 451 din 30 iulie 2001, care prevede importul și/sau fabricarea, depozitarea, comercializarea angro a substanțelor și materialelor chimice toxice, a articolelor și produselor chimice de menaj.

Aceasta deoarece conținutul art. 8 pct. 17) al Legii cu privire la licențiere nr. 451 din 30 iulie 2001, în varianta citată de către instanța de apel, a intrat în vigoare doar la 10 noiembrie 2010 în urma operării modificărilor prin Legea nr. 176 din 15 iulie 2010, pe când prevederile relevante perioadei supusă reviziei economico-financiară tematică 01 ianuarie 2005-31 decembrie 2010, statuate la pct. 17) al articolului nominalizat, în vigoare în această perioadă, după cum a fost menționat mai sus, expres indicau că se supune reglementării prin licențiere genul de activitate ce

ține de construcțiile de clădiri și/sau construcții ingineresti, instalații și rețele tehnico-edilitare, reconstrucțiile, consolidările, restaurările, prevederi pe care s-a bazat recurentul la emiterea punctului contestat din actul administrativ adoptat.

În conexiunea celor relatate, se constată că instanța de apel, nu a calificat corect, din punct de vedere juridic, acțiunea cu care a fost investită, fapt ce a dus la emiterea unei soluții greșite, pe când prima instanță în mod temeinic și legal a respins acțiunea ÎI „Starciuc Victor”.

Totodată instanța de recurs consideră necesar de a menționa că, deși prima instanță corect a raportat la caz prevederile art. 8 al Legii cu privire la licențiere nr. 451 din 30 iulie 2001 aplicabile situației deduse judecării, incorect a indicat la pct. 13 și lit. a) al acestui articol, urmând a fi menționat pct. 17.

Față de cele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) CPC, art. 445 alin. (3) Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de către Centrul Național Anticorupție, Direcția Generală Teritorială Nord.

Se casează decizia Curții de Apel Bălți din 31 octombrie 2013 și se menține hotărârea Judecătoriei Bălți din 03 iunie 2013 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Individuale „Starciuc Victor” împotriva Centrului pentru combaterea crimelor economice și corupției al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Vera Macinskaia

Sveatoslav Moldovan

Ion Vîlcov

Ala Cobăneanu